

Előszó

Az olvasó figyelmébe!

Folyóiratunk ezen száma több szempontból is rendhagyó. Mindenekelőtt a publikációs teret teljes egészében a Rendészettudományi Karon működő Rendészetelméleti Kutatóműhelynek engedték át. Meghirdetett nyilvános pályázatuk díjnyertes tanulmányai sorakoznak a műhely bemutatását követően.

Nyilvánvaló, hogy a rendészettudomány fejlődését, ápolását hivatásának tekintő folyóirat, a Magyar Rendészet szerkesztőbizottsága – már a neve által is kötelezettként –, feladatának tartja a kutatóműhely támogatását, eredményeinek közzétételét, ezért örömmel vettük a műhely jelentkezését.

Köztudott, hogy ez év eleje óta az MTA illetékes testületénél kérelmeztük a Magyar Rendészet tudományos rangot jelentő minősítését, ennek pedig feltétele a minőség, amelynek eszköze az ún. „vaklektorálás” (blindreview), azaz a szerző kilétének ismerete nélküli bírálat.

Ez a kettős törekvés most komoly kollíziót idézett elő: kiderült, hogy a kutatóműhely pályázati elbírálása korántsem támasztott számunkra kívánatos és megfelelő követelményeket, ezért a szakmai lektoraink az anyagok egy részét (korántsem mind-egyiket!) jelentős átdolgozással tartotta közölhetőnek. Fiatal, jobbára pályakezdő szerzőink ennek tiszteletre méltó igyekezettel törekedtek megfelelni, az eredmény azonban továbbra is kritizálható.

De, ahogy az lenni szokott, a maga szempontjából mindenkinek igaza van, így fogalmazta meg az egyik szerző: *„Megbeszélésünknek megfelelően átdolgoztam a tanulmányt, melynek során figyelembe vettem a lektorálásban szereplő kritikai észrevételek egy részét. A bírálat bizonyos részeivel nem tudok azonosulni, mivel ez nem egy kutatás, hanem egy pályázatra írt tanulmány, melynek célja az aktuális helyzet pillanatképének felvázolása, nem pedig a lektor által megálmódott nagy ívű tanulmány, amely a rendelkezésre álló terjedelmi keretek közé nem is lehetséges, hogy beférjen”.*

A lektorok egyike pedig ekként ítél: *„A tanulmánnyal kapcsolatban általánosságban kijelenthető, hogy a szerző írói stílusa kiváló és gördülékeny, mégis sok helyen az egyes bekezdések között nincs összhang, nem megfelelő vagy hiányzik az átvezetés egyik gondolatból a másikba, az ígéretesnek induló gondolatmenetek íve sok helyen megtörik”. Egy másik pedig így: „A dolgozat felépítése és minősége nem sokban különbözik egy közepes színvonalú hallgatói szakdolgozattól. Kockázatokat nem vállal, az »alkotói komfortzónából« még véletlenül sem lép ki, követi a jól bevált (vagy az annak vélt) struktúrákat. Érezhető, hogy a szerző keresi a hangját, fogalmi készlete, nyelvi, stiláris felkészültsége még bőven hagy maga után kívánnivalót, további folyamatos fejlesztést igényel. Az anyag első része fentiek alapján így semmiképp sem üti meg egy komoly, tudományos igényű szakfolyóirat színvonalát.”*

Mindezek után a felelős szerkesztőnek döntenie kellett, ennek eredménye a következő oldalakon olvasható: kiváló, nagyon értékes dolgozatok mellett, mondjuk így, ígéretes próbálkozások jelennek meg jelen számunkban. Hogy mely írás melyik kategóriába tartozik, nos, ezt kivételesen az olvasó értékelésére bizzuk. Remélhetőleg tanulságul szolgál a rendészettudomány művelőinek, a jelen és a jövő szerzőinek egyaránt. A lektorokat pedig, akik minél problémásabb volt egy közlemény, annál nagyobb felelősséggel és szakmai mélységgel ítélték, kérjük, fogadják el, hogy munkájuk értékéből semmit nem von le, hogy véleményük nem minden részletben érvényesült, legyenek biztos tudatában annak, hogy a rendészettudomány a lektori munkájuk révén is gazdagodott.

Németh Zsolt
felelős szerkesztő